

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Ondřeje Bartoše v právní věci žalobkyně: **DALTEK GROUP a.s.**, se sídlem Sokolská 1792/52, Praha 2, zast. Mgr. Ing. Tomášem Hobzou, advokátem se sídlem Ghegova 1019/3, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2021, č. j. 4511-6/2021-900000-311, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2025, č. j. 10 Af 13/2021-153,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Posuzovanou otázkou je, zda jsou bezešvé trouby a trubky, které žalobkyně dovezla z Indie, ve skutečnosti čínského či indického původu. S tím se pojí otázka, zda celní orgány správně doměřily žalobkyni antidumpingové clo za dovoz těchto trubek, které byly v tuzemsku propuštěny do volného oběhu s deklarovaným původem v Indii.

[2] Žalobkyně v rámci svého podnikání dovezla z Indie tři zásilky trub a trubek z nerezavějící oceli položky 7304 41 harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží (HS), jak je uvedeno v příloze 22-01 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446, ze dne 28. 7. 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým

ustanovením celního kodexu Unie (dále jen „nařízení 2015/2446“). Nepřímí zástupci žalobkyně celními prohlášeními ze dnů 25. 5. 2016, 14. 3. 2017 a 29. 8. 2017 navrhli propuštění těchto zásilek do režimu volného oběhu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“). Jednotlivá prohlášení deklarovala indický původ dováženého zboží. Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) a Celní úřad pro Jihomoravský kraj bez kontroly těchto prohlášení propustily dovezené zboží do režimu volného oběhu rozhodnutími ze dne 14. 3. 2019, ev. č. 17CZ5100001HVVQ40P0, a ze dne 29. 8. 2017, ev. č. 17CZ5300001C3IYYN0 (dále jen „celní rozhodnutí o propuštění zboží“). S ohledem na nulovou sazbu za ně nevybíraly clo.

[3] V roce 2019 celní úřad zahájil kontrolu po propuštění zboží zaměřenou na ověření správnosti deklarovaného původu bezešvých trubek. Výsledkem kontroly, vtěleným do Zprávy o kontrole po propuštění zboží ze dne 17. 4. 2020 (dále jen „zpráva o kontrole“), bylo zjištění, že dovezené zboží je čínského, a nikoliv indického původu. Mělo tudíž podléhat konečnému antidumpingovému clu dle prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1331/2011 ze dne 14. 12. 2011, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „antidumpingové nařízení“). Celní úřad vycházel především z obsahu Závěrečné zprávy Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) ze dne 4. 7. 2019, č. OCM (2019) 14897, shrnující výsledky vyšetřování OLAF započatého na základě rozhodnutí o zahájení vyšetřování ze dne 9. 9. 2016 (dále jen „závěrečná zpráva OLAF“). Na dovezené zboží měla dopadat sazba konečného antidumpingového cla ve výši 71,9 %.

[4] Dle obsahu závěrečné zprávy OLAF prověřoval indické vývozce bezešvých trubek. Šlo o společnost Krystal Steel Manufacturing Pvt. Ltd. (dále jen „Krystal Steel“), Suraj Limited a Maxim Tubes Company Pvt. Ltd. (dále jen „Maxim Tubes“), vyvážející zboží do EU. V nynější věci šlo právě o společnost Maxim Tubes, která v letech 2016-2018 dovážela bezešvé trubky z Čínské lidové republiky do Indie a následně do EU pod tarifním číslem 7304, zejména označených pod položkou 7304 11 HS.

[5] Celní úřad vydal na základě výsledků provedené kontroly po propuštění zboží dvě rozhodnutí. Dne 22. 4. 2020 vydal dodatečné platební výměry č. j. 39642-4/2020-510000-51 a č. j. 39642-5/2020-510000-51 (dále jen „dodatečné platební výměry“). Téhož dne vydal také dodatečný platební výměr č. j. 39642-3/2020-510000-51, který vycházel z celního prohlášení ze dne 25. 5. 2016. Tento dodatečný platební výměr však žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 2. 12. 2020. Žalobkyně v tomto případě prokázala, že dovezené trubky byly vyrobeny v Indii z trubek původem z Jižní Koreje, nikoliv z Čínské lidové republiky. Takové trubky nepodléhaly antidumpingovému clu. Celní úřad přitom zbylými dvěma dodatečnými platebními výměry vyměřil žalobkyni konečné antidumpingové clo ve výši 239 626 Kč a 393 475 Kč. Šlo o rozdíl mezi částkami cla původně vyměřenými celními rozhodnutími o propuštění zboží (0 Kč) a nově stanovenými částkami cla (239 626 Kč a 393 475 Kč).

[6] Žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a potvrdil je. Z napadeného rozhodnutí žalovaného plyne, že indičtí vývozci trubek Maxim Tubes a Krystal Steel vyráběli trubky položky 7304 41 HS pro vývoz do EU z čínských trubek položky 7304 11 HS, a nikoliv z dutých profilů. Žalovaný zdůraznil, že důkazní břemeno leží primárně na odvolateli, tedy na žalobkyni. Ta

pokračování

mohla a měla prokázat jí tvrzený indický původ trubek, a to již v řízení před celním úřadem. Žalobkyně současně nijak neprokázala nepravdivost či nesprávnost údajů uvedených v závěrečné zprávě OLAF.

[7] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl. V průběhu řízení žalovaný navrhl soudu, aby řízení přerušil z důvodu podání předběžné otázky k SD EU položené jiným krajským soudem. Zodpovězení předběžné otázky bylo pro posuzovanou věc stěžejní. Městský soud proto řízení přerušil usnesením ze dne 29. 1. 2024, č. j. 10 Af 13/2021-134. SD EU následně dne 2. 10. 2025 vydal rozsudek ve věci C-86/24, *CS STEEL*, čímž odpadl důvod přerušení. Městský soud proto rozhodl o pokračování v řízení.

[8] Městský soud se v napadeném rozsudku nejdříve zabýval stěžejní otázkou původu dovezených výrobků. Shrnul, že mezi stranami nebylo sporné, že žalobkyně dovezla na území ČR trubky položky 7304 41 HS, které jí poskytla indická společnost Maxim Tubes. Výchozí trubky z Číny, ze kterých byly následně zpracovány žalobkyní dovezené trubky, indická společnost dovážela pod tarifním číslem 7304 11. Tento závěr žalovaný dle městského soudu dostatečně odůvodnil a postavil jej nejen na závěrečné zprávě OLAF, ale i na vyjádření samotné Maxim Tubes (str. 12 napadeného rozhodnutí), na povolení, jež udělila indická vláda (str. 17 napadeného rozhodnutí), a na dopisu indické vlády, představujícím vyjádření k OLAF, ze dne 3. 7. 2020 (str. 24 napadeného rozhodnutí). Společnost Maxim Tubes trubky získala zpracováním čínských trubek za studena, přičemž výchozí trubky splňovaly normu ASTM A312. Tyto skutečnosti žalovaný dostatečně potvrdil ve svém rozhodnutí. Připustil sice rovněž variantu položky 7304 49 HS, zahrnující i duté profily, kde by byla změna původu přípustná, jednalo se však o zcela zanedbatelné množství oproti trubkám položky 7304 11 HS. Městský soud na základě dokazování žalovaného dospěl k závěru, že nedošlo k výrobě trubek z dutých profilů či trubkových polotovarů. Městský soud uzavřel, že trubky položky 7304 41 HS dovezené do ČR byly získány z čínských trubek položky 7304 11 HS. Žalobkyní dovezené trubky nezískaly preferenční indický původ. Na jejich dovoz se vztahovalo antidumpingové nařízení, a tudíž i antidumpingové clo.

[9] Městský soud na posuzovanou věc plně aplikoval závěry rozsudku SD EU ve věci *CS STEEL*. V něm dospěl k závěru, že trubky položky 7304 41 HS získané přepracováním čínských trubek položky 7304 11 HS nezískaly indický původ. Splňují-li výchozí trubky normu ASTM A312 čili jsou hotovým výrobkem, pak jejich zpracování za studena není „posledním podstatným zpracováním“ ve smyslu čl. 60 odst. 2 celního kodexu. Podle tohoto ustanovení se zboží, na jehož výrobě se podílí více než jedna země, považuje za zboží pocházející ze země nebo území, kde došlo k jeho poslednímu podstatnému hospodářsky odůvodněnému zpracování, provedenému v podnicích k tomu vybavených, které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby. Původ výrobku se tudíž nijak nemění. Pro věc bylo rozhodné také nařízení 2015/2446, jehož příloha 22-01, kapitola 73, upravuje pravidla pro určování země původu zboží, mimo jiné také u trubek položky 7304 41 HS, dovezených žalobkyní.

[10] K námitkám překvapivosti rozhodnutí a nedostatkům ve skutkových zjištěních a dokazování městský soud uvedl, že žalovaný v těchto oblastech nijak nepochybil. Odkázal přitom na stranu 44 napadeného rozhodnutí a vyjádření žalovaného ze dne 16. 8. 2021. Plně

se ztotožnil se zde uvedenými závěry. Ohledně použitelnosti závěrečné zprávy OLAF a podjatosti znalce rovněž odkázal na strany 9 až 14 a 46 napadeného rozhodnutí žalovaného. Dále uvedl, že závěry znaleckého posudku č. 6/21, předloženého žalobkyní, nejsou podstatné, jelikož SD EU vyložil, že zpracování výchozích trubek nezakládá změnu jejich původu ve smyslu čl. 60 odst. 2 celního kodexu. Na strany 47 a 48 rozhodnutí žalovaného odkázal také ohledně námitky neúplného správního spisu. Správní orgány dle městského soudu řádně zjistily skutkový stav a z odůvodnění jejich rozhodnutí je patrné, jakými úvahami se řídily.

[11] Souladně s žalovaným (strany 14 až 18 napadeného rozhodnutí) městský soud konstatoval, že v případě rozhodnutí PNK č. 2093 se Komise nezabývala platnými pravidly původu. Zjišťovala, zda nedochází k obcházení antidumpingového cla. Dále potvrdil, že sazbu cla ve výši 71,9 % žalovaný aplikoval v souladu s antidumpingovým nařízením. Má-li deklarant zájem o sazbu nižší, je vyžadována jeho procesní aktivita v podobě předložení platných obchodních faktur. Nepředloží-li takovou fakturu, aplikuje se výše uvedená celní sazba (čl. 1 odst. 2 a 3 antidumpingového nařízení). Žalobkyně nárok na nižší sazbu neprokázala. Nemohla tudíž automaticky očekávat její uplatnění.

[12] Uzavřel, že napadené rozhodnutí přesvědčivě prokázalo, že indický výrobce Maxim Tubes, tedy obchodní partner žalobkyně, nakupoval čínské trubky pod tarifním číslem 7304 11 a z nich pak následně zpracovával výsledné produkty pod tarifním číslem 7304 41, které žalobkyně přivezla do České republiky. Judikatura SD EU ve spojení s celním kodexem a nařízením v přenesené pravomoci 2015/2446 (resp. s jeho přílohou 22-01) dává jednoznačnou odpověď na to, které procesy jsou natolik významné, že odůvodňují změnu země původu odvozenou z nákupu výchozí suroviny (v tomto případě Čína), na zemi, v níž došlo k podstatnému zpracování (v tomto případě Indie). V nynějším případě požadovaná kritéria pro změnu země původu splněna nebyla, a proto je třeba uzavřít, že trubky přivezené žalobkyní pod tarifním číslem 7304 41, vyrobené z trubek pod tarifním číslem 7304 11, nezískaly původ v zemi zpracování, v Indii, ale ve světle judikatury EU zůstávají původem čínské.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně

[13] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Městský soud vycházel z rozsudku SD EU ve věci *CS STEEL*. Nesporuje, že závěry tohoto rozsudku jsou plně použitelné na nynější věc. SD EU dospěl k závěru, že u trubek položky 7304 41 HS, získaných přepracováním čínských trubek položky 7304 11 HS, nelze dovodit indický původ. Splňují-li výchozí trubky normu ASTM A312 a jsou-li již hotovým výrobkem, jejich zpracování za studena není posledním podstatným zpracováním ve smyslu čl. 60 odst. 2 celního kodexu. Původ výrobku tak nebyl změněn. Stěžovatelka s těmito závěry, potvrzenými městským soudem, nehodlá nijak polemizovat.

[15] Žalovaný však dle stěžovatelky nesprávně zjistil skutkový stav, který byl rozhodný pro správné stanovení antidumpingového cla (§ 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu). Žalovaný vycházel výhradně ze zprávy OLAF, která uváděla, že zboží nemohlo získat

pokračování

indický nepreferenční původ, ale mělo stále čínský původ. Vyšetřování vedl OLAF u dodavatele Maxim Tubes ve vztahu k celé EU, nikoliv pouze ve vztahu ke stěžovateli. Žalovaný nesprávně přičítal stěžovateli neunesení důkazního břemene ohledně původu zboží. Optikou žalovaného by mělo platit špatné celní zařazení zboží u každého subjektu z EU, který v tom období nakoupil bezešvé trubky od tohoto dodavatele. Žalovaný nijak neprokázal své pochybnosti vztahující se ke konkrétním dovozům zboží, vycházel pouze z obecných zjištění ve zprávě OLAF. Stěžovatelka nebyla oprávněna zajistit potřebné dokumenty od dodavatele, k čemuž byl oprávněn právě žalovaný. Stěžovatelce není zřejmé, proč si žalovaný potřebné informace nevyžádal od dodavatelské společnosti Maxim Tubes.

[16] Městský soud se mýlil, domníval-li se, že stěžovatelka byla povinna zajistit od tohoto indického dodavatele dokumenty, z nichž by šlo identifikovat konkrétní dodavatele z Čínské lidové republiky. Napadený rozsudek nezohlednil základní principy fungování obchodování se zbožím. Každý subjekt si chrání údaje o svých dodavatelích. Ani s vynaložením sebevětšího úsilí nebyla stěžovatelka schopna zjistit, od kterých konkrétních čínských dodavatelů indický vývozce Maxim Tubes uvedené bezešvé trubky dodané stěžovateli pořídil, pokud vůbec byly tyto konkrétní trubky od čínských dovozců pořízeny. Jiný postup by vedl k obcházení jednotlivých článků v obchodním řetězci. Jinak tomu bylo u trubek jihokorejského původu určených pro elektrárny ČEZ. Při těchto obchodech vyžaduje stěžovatelčin odběratel, aby byl obchodní proces prováděn pod dohledem nadnárodního subjektu. V nynějším případě šlo o společnost DNV GL.

[17] Napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná. Nelze z nich seznat, dle jakých kritérií byla stanovena sazba antidumpingového cla. Městský soud nesprávně posoudil námitku nedostatečně zjištěného stavu ve věci stanovení sazby cla. Dle stěžovatelky nebylo možné sazbu správně stanovit, jelikož na ni měla zásadní vliv konkretizace každého čínského subdodavatele.

[18] Další kasační námitkou stěžovatelka vytýká žalovanému porušení zásady bezprostřednosti. Dle ní je správce daně povinen rozhodovat na základě důkazů, se kterými se sám bezprostředně seznámil a hodnotil je. Odkázala na judikaturu, dle níž správce daně může převzít důkazní prostředky z jiných řízení. Nesmí však převzít jejich hodnocení. Jinak jde o porušení zásad dokazování v daňovém řízení. Žalovaný v nynějším řízení jednal rozporně s těmito principy, jelikož své rozhodnutí založil výlučně na závěrečné zprávě OLAF, tedy na důkazech převzatých z jiného řízení.

[19] Žalovaný se navíc nevypořádal se stěžovatelčinými důkazními návrhy, konkrétně s návrhem na provedení mezinárodního dožádání. Stěžovatelce tak znemožnil efektivně uplatňovat procesní práva. Nemohla zpochybnit důkazy neprovedené bezprostředně před správcem daně. Neprovedení mezinárodního dožádání vytýká stěžovatelka i městskému soudu. Také v tomto směru stěžovatelka shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[20] Okrajově poznamenala, že mimo jiné i pro porušení zásady bezprostřednosti rušily italské a německé soudy podobná správní rozhodnutí. Doměřovala-li by ČR jako jediná plošně antidumpingová cla, došlo by k porušení rovných konkurenčních podmínek na trhu EU. Dílčí kasační námitkou stěžovatelka shledala v postupu žalovaného, aprobevovaném městským soudem, porušení vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného

[21] Žalovaný trvá na tom, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu. Jeho právní posouzení, stejně jako odůvodnění městského soudu, plně odpovídá závěrům SD EU. Žalovaný podrobně vymezil jednotlivá dřívější řízení před krajskými soudy a NSS, která byla přerušena kvůli podané předběžné otázce a v nichž bylo následně rozhodnuto v souladu se závěry rozsudku SD EU CS *STEEL*. Ve všech dalších rozsudcích krajských soudů a v rozsudku NSS ze dne 27. 11. 2025, č. j. 2 Afs 25/2024-42, citovaných na str. 5 vyjádření žalovaného vycházel z obsahu závěrečné zprávy OLAF dopadající na dovozy trubek z let 2016 až 2018. Podstata věci je ve všech případech totožná, a to hodnocení dopadů přepracování standardizovaných čínských trubek, dovezených do Indie pod položkou 7304 11 HS, úpravou za studena v Indii na trubky položky 7304 41 HS. Žalovaný proto neshledává důvod, aby se NSS od těchto závěrů jakkoliv odchýlil.

[22] K námitce údajného pochybení v dokazování uvedl, že ve svém rozhodnutí detailně popsal rozložení důkazního břemene. Dle celního kodexu byla stěžovatelka povinna celním úřadům předložit všechny skutečnosti v celním prohlášení, indický původ zboží nevyjímaje. Za unesení důkazního břemene je primárně odpovědná kontrolovaná osoba. S doložením čínského původu zboží bylo rovněž prokázáno, že dovezené zboží podléhalo dnem přijetí obou celních prohlášení antidumpingovému clu.

[23] Mezinárodní dožádání navrhované stěžovatelkou nebylo potřeba. OLAF provedl vyšetřování v Indii a Číně a do závěrečné zprávy zahrnul zjištění získaná přímo od indických vývozců, mimo jiné také od Maxim Tubes. Nešlo o obecná zjištění. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelkou, že by přebíral jakékoliv údaje z jiných řízení. Celní orgány prováděly dokazování listinami ve spisu. Stěžovatelka se mohla k výsledkům dokazování vyjádřit po celou dobu celního řízení. Celní úřady neměly povinnost za stěžovatelku dohledávat informace v její prospěch. Sám indický vývozcce Maxim Tubes potvrdil, že bezešvé trubky dříve vyráběl z čínských trubek dovážených pod položkou 7304 11 HS.

[24] Riziko dovozu zboží ze třetích zemí stěžovatelka podstoupila dobrovolně. Z judikatury SD EU plyne, že by subjekty dovážející zboží ze třetích zemí měly ve svých obchodních vztazích přijmout opatření chránící je před riziky dodatečného výběru cla. EU ani ČR nemohou nést negativní důsledky podvodného jednání subjektů, se kterými stěžovatelka obchodovala. Případné uplatnění snížené sazby antidumpingového cla bylo plně ve stěžovatelčině dispozici a záviselo na spolupráci s jejím obchodním partnerem.

[25] Závěrečná zpráva OLAF je listinou vydanou nezávislým orgánem EU, který má za cíl ochranu finančních zájmů EU. Prohlašování indického původu na dovozních fakturách jistě představuje nezákonnou činnost s dopadem na finanční zájmy EU. Zprávy OLAF jsou navíc dle čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2013 ze dne 11. 9. 2013, o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999 (dále jen „nařízení 883/2013“), přípustným důkazem ve správním a soudním řízení i v případě doměřování cel dle národní právní úpravy. Jde o listiny dle § 93 a § 94 odst. 1 daňového řádu. Závěry o použitelnosti zprávy OLAF jako důkazního prostředku pro dodatečné doměření dovozního cla potvrzuje také rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85. Takový dokument by měl obsahovat konkrétní informace popírající dovozcem deklarovaný původ dováženého zboží.

pokračování

[26] Stěžovatelka dle žalovaného nijak neprokázala, že by údaje uvedené v závěrečné zprávě OLAF byly nepravdivé. Nepředložila ani žádné důkazy, které by vyvracely zjištění učiněná v závěrečné zprávě OLAF. V odvolání podala návrh na mezinárodní dožádání společnosti Maxim Tubes k předložení dokumentů týkajících se nákupu zboží a identifikace dodavatele. OLAF od této společnosti získal všechny dostupné údaje a dokumenty.

[27] Stěžovatelčino tvrzení o porušení rovných konkurenčních podmínek trhu EU je nedůvodné, jelikož rozsudky německých a italských soudů, na něž odkazuje v kasační stížnosti, byly překonány rozsudkem CS *STEEL*. Nepravdivým je rovněž tvrzení, že ČR jako jediná doměřuje antidumpingová cla na základě závěrečné zprávy OLAF. Nevyhověla-li by ČR doporučení OLAF doměřit na podkladě poskytnutých údajů uniklá cla, nesla by riziko povinnosti doplatit danou částku z vlastního rozpočtu.

[28] Napadený rozsudek je dle žalovaného přehledný dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný. Aplikoval nedávnou judikaturu SD EU, zejména rozsudek CS *STEEL*, přičemž provedl vlastní hodnocení všech vznesených žalobních námitek. Námitka porušení zásady bezprostřednosti, která ostatně není nijak promítnuta do daňového řádu, není důvodná.

IV. Stěžovatelčina replika a duplika žalovaného

[29] **Stěžovatelka** zopakovala, že nijak nenapadá právní závěry SD EU v rozsudku CS *STEEL*, ani hmotněprávní posouzení otázky původu bezešvých trubek. Nezpochybňuje ani skutečnost, že Maxim Tubes vyráběl trubky z čínských polotovarů položky 7304 11 HS. Kasační stížnost je zaměřena výlučně na procesní pochybení žalovaného při dokazování. Zásadní je otázka, zda bylo prokázáno, že stěžovatelce byly dodány právě trubky popisované závěrečnou zprávou OLAF.

[30] V žádné fázi správního řízení nebylo prokázáno, že konkrétní trubky propuštěné do volného oběhu v celním řízení ev. č. 19CZ5100001G6GKZX6 rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019 byly právě těmi trubkami vyrobenými z čínských trubek položky 7304 11 HS, které jsou uvedené v závěrečné zprávě OLAF. Nebylo prokázáno, že dovezené stěžovatelčiny zásilky byly vyrobeny tímto způsobem. V poznámce OLAF není nijak specifikovaný tok konkrétních zásilek ke konkrétním odběratelům. Žalovaný svým odůvodněním nepřekryl mezeru v individuálním prokázání, že stěžovatelčiny zásilky vycházejí přímo z popsaného výrobního procesu.

[31] Stěžovatelka obecně nezpochybňuje, že odpovědnost za prokázání indického původu leží na deklarantovi. Dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje konkrétní pochybnosti o správnosti uvedených údajů. Tyto případné pochybnosti je však nezbytné dostatečně odůvodnit ve vztahu ke konkrétnímu zboží. Žalovaný nicméně převzal obecné závěry z poznámky OLAF a dovodil, že konkrétní zásilka pocházela z čínských polotovarů. Nelze ovšem uplatňovat presumpci kolektivní viny.

[32] Stěžovatelka navrhovala mezinárodní dožádání, aby byl prověřen konkrétní obchodní vztah s Maxim Tubes, resp. aby bylo zjištěno, zda Maxim Tubes dodal stěžovatelce právě trubky z čínských polotovarů položky 7304 11, a nikoliv proto, aby se prověřilo obecné výrobní schéma. Jinými slovy řečeno, OLAF zkoumal obecné výrobní schéma Maxim Tubes platné pro všechny zásilky do celé EU. Předmětem jeho šetření však nebylo

prověření konkrétních zásilek dodaných konkrétním odběratelům. Mezinárodní dožádání navrhované stěžovatelkou nebylo nadbytečné, neboť směřovalo k zodpovězení jiného okruhu skutkových otázek.

[33] K tvrzení žalovaného, že stěžovatelka tento návrh nevznesla v odvolání, stěžovatelka uvádí, že správce daně má dle § 92 odst. 2 daňového řádu povinnost zjistit skutkový stav co nejúplněji. Stěžovatelka nenapadá obecný princip primárního důkazního břemene deklaranta. Pouze zdůrazňuje, že toto důkazní břemeno lze splnit jen s důkazními prostředky, které má k dispozici. Správce daně je povinen obstarat důkazní prostředek, který sám daňový subjekt nemůže získat. Důkazy o tom, že Maxim Tubes dodala stěžovatelce trubky z čínských polotovarů, stěžovatelka nebyla schopna obstarat. Jediným vhodným prostředkem tak bylo mezinárodní dožádání. Stěžovatelka se snažila splnit své důkazní břemeno všemi jí dostupnými prostředky. Nemohla jej však splnit, odmítl-li žalovaný provést dožádání.

[34] K zásadě bezprostřednosti stěžovatelka uvádí, že judikatura NSS tuto zásadu dovodila z obecných zásad dokazování. Například v rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Afs 202/2018-41, NSS výslovně konstatoval porušení zásady bezprostřednosti, vycházel-li správce daně výlučně z podkladu jiného orgánu bez provedení vlastního dokazování, ačkoli mu v tom nic nebránilo. V posuzované věci správci daně nic nepřekáželo v provedení vlastního dokazování mezinárodním dožádáním. Jeho neprovedení nešlo odůvodnit odkazem na zprávu OLAF. Pro věc je zcela irelevantní argument žalovaného, že poznámka OLAF je listinou vydanou orgánem veřejné moci. Stěžovatelka nezpochybňuje její relevanci jako důkazního prostředku. Nemohla však plnit funkci individuálního prokázání původu konkrétní zásilky. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 2. 2017, č. j. 31 Af 34/2015-45, připomněla, že závěry Zprávy OLAF nezavazují absolutně. Údaje zde uvedené jsou nadány vyvratitelnou domněnkou pravdivosti.

[35] Stěžovatelka nesouhlasí s tvrzenou podobností posuzované věci a věci dříve rozhodnutých městským soudem a NSS (věc sp. zn. 2 Afs 25/2024), a to především v procesní rovině. Každé celní řízení bylo vedeno dle individuálních okolností a důkazní situace mohla být odlišná. Starší případy navíc vycházely ze starší zprávy OLAF č. OF/2016/0680. V hmotněprávní rovině byly založeny na závěrech SD EU v rozsudku CS *STEEL*. Nyní uplatněné procesní výtky však nebyly předloženy v ostatních řízeních. Tvrzení žalovaného, že rozsudky německých a italských soudů byly překonány výše zmíněným rozsudkem SD EU, je správné z hlediska hmotněprávního. Procesněprávní stránka věci překonána nebyla.

[36] Stěžovatelka tvrdí, že seznam dovozů Maxim Tubes do EU nedokládal přiřazení konkrétní zásilky ke konkrétnímu odběrateli v EU. Potvrzení Maxim Tubes z roku 2019, že využívá *výlučně* trubky položky 7304 11 HS, se netýkalo konkrétní zásilky. Není vyloučeno, že stěžovatelčina zásilka mohla být pořízena z jiného zdroje. Identifikace konkrétního čínského dodavatele byla podstatná pro stanovení výše antidumpingového cla.

[37] Stěžovatelka nemohla unést důkazní břemeno, nebylo-li jí sděleno, co konkrétně správce daně zjistil ve vztahu k její zásilce. Stěžovatelka tak nevěděla, k čemu se má vyjadřovat. S přihlédnutím k právu na spravedlivý proces má správce daně konkretizovat své pochybnosti a dát daňovému subjektu možnost se k nim vyjádřit. Byly-li pochybnosti obecné (zda pokrývají všechny dovozy od jednoho dodavatele), stěžovatelka nemohla

pokračování

efektivně uplatnit svá procesní práva, což vyvolává rozpor s požadavky čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[38] **Žalovaný** setrval na svém dřívějším vyjádření a stěžovatelčinu argumentaci označil za účelovou. Nepřebíral žádnou dokumentaci z jiných řízení. Závěrečná zpráva OLAF je použitelným důkazním prostředkem. V celním řízení subsidiárně aplikoval daňový řád. Prokázání skutkového stavu se řídilo speciálními zásadami daňového řízení. Neuplatnila se zásada vyšetřovací jako v trestním řízení. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu byla stěžovatelka povinna prokázat všechny skutečnosti v celních prohlášeních, tedy konkrétně indický původ dovezeného zboží. Celní orgány měly naopak tvrzené skutečnosti vyvracet. Nebylo jejich povinností prokázat nepravdivost poskytnutých dokumentů. K unesení důkazního břemene postačovalo prokázat důvodné pochybnosti o jejich pravdivosti, což žalovaný učinil prostřednictvím výsledků vyšetřování OLAF. Ten zjistil, že konkrétní indiští výrobci v období let 2016 až 2018 (pokrytém zprávou OLAF) a v roce 2019 (pokrytém poznámkou OLAF) vyváželi zboží čínského původu. Bylo na stěžovatelce, aby předešla tvrzení reagující na pochybnosti celních orgánů.

[39] Bylo dostatečně prokázáno, že Maxim Tubes nakupoval čínský materiál, který před reexportem do EU zpracovával v Indii. Nebylo třeba ztotožňovat jednotlivé zásilky putující z Číny. To dle žalovaného není ani prakticky možné, jelikož došlo k přepracování zboží. Souhlasí se stěžovatelkou, že Maxim Tubes mohl nakoupit materiál jinde. Rovněž v takové situaci by důkazní břemeno tížilo stěžovatelku. Doložila-li by stěžovatelka, že dovezené zboží bylo vyrobeno jinak, než plyne ze Zprávy OLAF, musely by se s tím celní orgány vypořádat. Žalovaný připomněl, že stěžovatelka v tomto smyslu unesla důkazní břemeno ohledně zásilky, ve vztahu k níž žalovaný vyhověl jejímu odvolání. Žalovanému je známo, že Maxim Tubes spolupracuje s jednotlivými dovozci a poskytuje svým obchodním partnerům potřebnou dokumentaci. Nebylo třeba činit mezinárodní dožádání či požadovat další dokumentaci. Důkazní břemeno leželo na stěžovatelce a výsledky vyšetřování OLAF dostatečně prokázaly čínský původ zboží. K námitkám, že žalovaný nevztáhl závěry OLAF na konkrétní stěžovatelčiny zásilky, odkázal na str. 14 napadeného rozhodnutí, kde je přesně identifikoval na řádcích přílohy č. 5 závěrečné zprávy OLAF. Je-li tedy dovezené zboží identifikováno přímo v příloze závěrečné zprávy OLAF, platí, že se jeho zjištění vztahují rovněž na ně. Nejedná se o žádná obecná východiska a tvrzení, ale o konkrétní zjištění ve věci nepreferenčního původu jednotlivých a konkrétních zásilek vyvezených z Indie do EU, které byly uvedeny mj. v příloze č. 5 zprávy OLAF a jednalo se i o konkrétní zásilky dodané stěžovatelce.

[40] Ohledně námitky zjištění konkrétního čínského vývozce s ohledem na individuální sazby cla žalovaný odkázal na str. 30 svého rozhodnutí. Čl. 1 odst. 2 antidumpingového nařízení, stanovující pro některé čínské společnosti individuální sazby (za současného splnění dalších podmínek, jako je předložení obchodní faktury) a pro všechny ostatní sazbu 71,9 %, je kogentní a neumožňuje výjimky pro dovoz z jiných států. Zjištění konkrétního čínského výrobce by nemělo vliv na uplatnění standardní sazby cla. Pro stanovení cla je podstatný původ (Čína) a druh zboží (bezešvé trubky). Země vývozu nemá vliv. Bylo na stěžovatelce, aby fakturou doložila konkrétního výrobce. Dále ohledně podobnosti dříve řešených případů žalovaný uvádí, že situace je totožná jak v hmotněprávní, tak v procesněprávní rovině. Ve všech případech soudy konstatovaly dostatečnost dokazování celních orgánů, a to totožnými zprávami OLAF. Celní orgány ve všech projednaných

případech doložily čínský původ dovezených trubek totožnou zprávou a poznámkou OLAF a přílohami k nim (podle období jednotlivých dovozů), totožnými vyjádřeními indických vývozců, totožnými povoleními indické vlády a případně i další méně podstatnou dokumentací. Všichni dovozci tvrdili, že původ jimi dovezeného zboží je v Indii. Všichni dovozci v různé míře odkazovali na obecnost zjištění OLAF, na nesprávnost závěrů celních orgánů a na nedostatečné dokazování. Všichni dovozci odkazovali na PNK 2093 a vyžadovali jeho aplikaci na jednotlivé zásilky. Procesní situace se v ničem zásadním nelišila. Ani v tomto případě by se NSS neměl odchýlit. Žalovaný závěrem uvedl, že celní orgány stěžovatelce jasně sdělily, že zásilky jsou čínského původu.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[41] NSS přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[42] Na úvod se NSS zabýval přípustností kasační stížnosti, resp. jednotlivých kasační námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla. Stěžovatelka musí dle tohoto ustanovení reagovat kasačními námitkami na argumentaci krajského (městského) soudu a vést s ní kvalifikovanou polemiku (rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2026, č. j. 6 As 142/2025-38, bod 44). Musí tedy vylicit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči ní dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod 11).

[43] NSS považuje za důležité zdůraznit, že stěžovatelka nepolemizovala se závěry rozsudku SD EU ve věci *CS STEEL*, které městský soud aplikoval na nynější věc. SD EU zde posuzoval zpracování trub a trubek položky 7304 11 HS za studena, které má za následek jejich změnu takovým způsobem, že spadají do položky 7304 41 HS. Dovodil, že jejich zpracování nevede ke změně jejich původního určení a složení (bod 31 rozsudku *CS STEEL*). NSS proto potvrzuje, že rovněž na nynější věc je plně aplikovatelný rozsudek SD EU ve věci *CS STEEL*, a proto se nebude blíže vyjadřovat k souvisejícím otázkám, které stěžovatelka nijak nerozporuje. Vychází tak ze závěrů napadeného rozsudku (zejména v bodě 63) ohledně aplikovatelnosti tohoto rozsudku SD EU. Navíc již dřívější judikatura potvrdila, že citovaný rozsudek SD EU se na obdobné případy plně uplatní (rozsudek č. j. 2 Afs 25/2024-42).

[44] Za nepřipustnou je třeba označit námitku, že žalovaný porušil zásadu bezprostřednosti, dle níž má správní orgán rozhodovat dle důkazů, se kterými se bezprostředně seznámil a hodnotil je, zatímco žalovaný vycházel primárně ze závěrečné zprávy OLAF. Správní orgán dle stěžovatelky nesmí převzít důkazy z jiných řízení v rovině jejich hodnocení, jinak poruší zásady dokazování v daňovém řízení. Tuto námitku však stěžovatelka neuplatnila v řízení o žalobě, ač tak mohla učinit. Námitku uplatnila až v doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 2. 2026 a ve své replice. Proto se jí NSS nebude zabývat, neboť je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

pokračování

[45] Ze stejných důvodů NSS označil za nepřipustné rovněž námitky: 1) zásahu do stěžovatelčina vlastnického práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť jí byla žalovaným odebrána část majetku nezákonným doměřením antidumpingového cla, a 2) nevypořádání se žalovaného s důkazními návrhy, konkrétně s neprovedením mezinárodního dožádání. Dle stěžovatelky nebylo mezinárodní dožádání nadbytečné. Mělo vést ke zjištění, zda byly stěžovatelce dovezeny právě trubky dovezené z Číny a rovněž od jakého konkrétního čínského dodavatele. Ani tyto námitky však stěžovatelka nevznesla v řízení před městským soudem, ač tak mohla učinit. NSS se jimi proto nebude věcně zabývat.

[46] Za poslední nepřipustnou námitku NSS označuje námitku týkající se nevyvrácení a odlišnosti procesní stránky nynější věci a případů řešených v dřívější judikatuře. Stěžovatelka tvrdila, že žalovaný neodpověděl na procesní rozměr stěžovatelčiných námitk, jelikož kladl důraz výlučně na hmotněprávní soulad s rozsudkem SD EU ve věci *CS STEEL*. Stěžovatelka tuto námitku vznesla (nově) až v replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti. Tato pochybení nenamítala dříve v žalobě, ani v samotném doplnění kasační stížnosti, nýbrž právě až v podané replice ze dne 23. 3. 2026. Touto námitkou nijak nerozšiřovala již dříve uplatněný kasační bod, takže na ni dopadá koncentrace řízení před NSS ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s., neboť byla tato námitka uplatněna až po uplynutí měsíční lhůty pro doplnění důvodů kasační stížnosti poskytnuté jí v usnesení ze dne 12. 1. 2026, č. j. 8 Afs 2/2026-13. NSS se touto námitkou pro její nepřipustnost dále nezabýval.

[47] Dalšími námitkami stěžovatelka napadá pochybení žalovaného, zejména v otázce nesprávného zjištění skutkového stavu pro stanovení antidumpingového cla a v otázce neunesení důkazního břemene stěžovatelkou, jelikož sama nebyla oprávněna zajistit od dovozce potřebné dokumenty. Pro věcné posouzení je stěžejní, že městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami formou odkazů na konkrétní strany napadeného rozhodnutí žalovaného a jejich potvrzením. Takový způsob odůvodnění rozsudku krajského (městského) soudu je obecně přípustnou variantou, lze-li rozhodnutí správního orgánu považovat za přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné.

[48] Z judikatury NSS přímo plyne, že krajský (městský) soud může se souhlasnou poznámkou odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu, jestliže se s ním ztotožní (rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2024, č. j. 2 Afs 43/2023-44, bod 12 a tam zmiňovaná judikatura). Pro úplnost lze dodat, že pokud by krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti také svůj rozsudek (rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 As 34/2021-61, bod 18). Co se týče poměrné stručnosti odůvodnění nyní napadeného rozsudku městského soudu (s přihlédnutím k rozsáhlosti žalobní argumentace na 25 stranách) platí, že „obecně na stručnosti není nic špatného. Naopak stručnost přispívá k efektivitě a rychlosti soudního rozhodování. Stručnost však nemůže být na újmu řádnému vypořádání podstaty žalobní argumentace“ (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, č. j. 8 Afs 273/2023-52, bod 42). Z výše popsaných důvodů je nutné, aby NSS posuzoval napadený rozsudek ve vzájemné provázanosti s konkrétními částmi rozhodnutí žalovaného, se kterými se městský soud ztotožnil.

[49] Jak NSS rozvede níže, městským soudem užitě odkazy na rozhodnutí žalovaného a poměrná stručnost odůvodnění nezpůsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Městský soud se totiž fakticky vyjádřil ke stěžejním částem žalobní argumentace, byť „pouze“ odkazem na rozhodnutí žalovaného, které však NSS považuje za plně přezkoumatelné. Za situace, kdy se rozsudek městského soudu přezkoumatelně vypořádal s žalobními námitkami, je třeba jejich zopakování v podobě kasačních námitek označit za nepřipustné, neboť takové kasační námitky nepředstavují kvalifikovanou polemiku se závěry rozsudku městského soudu, ve smyslu judikatury citované výše v bodě 42.

[50] Nyní se NSS vyjádří k dalším (připustným) kasačním námitkám. Zprv NSS rozvede posouzení námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Jak již naznačil výše, napadený rozsudek nepovažuje za nepřezkoumatelný. Stěžovatelka nepřezkoumatelnost spojovala zejména s tím, že z něj a z rozhodnutí žalovaného nelze seznat kritéria pro stanovení sazby antidumpingového cla. Městský soud v bodě 72 rozsudku potvrdil, že sazba cla ve výši 71,9 % byla stanovena v souladu s antidumpingovým nařízením. Současně zdůraznil, že deklarant musí být aktivní a předložit platné obchodní faktury splňující požadavky stanovené v příloze II tohoto nařízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neprokázala svůj nárok na nižší sazbu cla, nemohla ji automaticky očekávat. NSS neshledává nepřezkoumatelným závěr městského soudu, který vycházel ze závěrů žalovaného na přelomu stránek 30 a 31 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde zcela srozumitelně popsal kritéria, dle nichž se stanovují sazby antidumpingového cla. Napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného jsou plně přezkoumatelné.

[51] Žalovaný ve svém rozhodnutí specifikoval kritéria pro stanovení příslušné výše sazby antidumpingového cla. Ve svém odůvodnění vyšel z toho, že v čl. 1 odst. 2 antidumpingového nařízení jsou stanoveny individuální konečné sazby antidumpingového cla ve snížené sazbě pro některé zde vyjmenované společnosti. Pro všechny ostatní společnosti je stanovena sazba 71,9 %. Z čl. 1 odst. 3 téhož nařízení plyne, že tyto individuální sazby lze uplatnit pouze pro vymezené společnosti, jež musejí celním orgánům předložit platné obchodní faktury, splňující požadavky stanovené v příloze II nařízení. Nepředloží-li společnost tyto dokumenty, aplikuje se na ni sazba platná pro všechny ostatní čínské společnosti. Žalovaný na základě právě shrnuté právní úpravy uzavřel, že ve stěžovatelčině případě se tak nestalo. Při potvrzení čínského původu dovezeného zboží nezbývalo, než aplikovat sazbu 71,9 %. Stěžovatelčina námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a na ní navázané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu proto není důvodná. Z rozhodnutí žalovaného, stejně jako z napadeného rozsudku, jsou plně seznatelná kritéria stanovení sazby antidumpingového cla.

[52] Dílčí kasační námitkou stěžovatelka městskému soudu vyčítá, že postrádá elementární vhled do principů obchodování se zbožím, požadoval-li po stěžovateli doložení faktur od subdodavatelů společnosti Maxim Tubes. Dále žalovanému a městskému soudu vytýká stanovení sazby antidumpingového cla v maximální výši, bez racionálního odůvodnění. NSS k tomu uvádí, že požadavek na doložení faktur plyne již se samotného, výše odkazovaného ustanovení antidumpingového nařízení. Jak NSS rozvede níže, čínský původ zboží byl dostatečně prokázán a bylo tak na stěžovatelce, aby předložila příslušné faktury, které by odůvodňovaly použití individuální (snížené) celní sazby. Jak plyne ze správního spisu, stěžovatelka tak neučinila. Nelze proto žalovanému, resp. městskému soudu, vyčítat, že při stanovení sazby doměřovaného antidumpingového cla postupoval souladně s úpravou ve výše odkazovaném nařízení. NSS stěžovatelce nepřisvědčil ani v námitce, že městský soud postrádá elementární vhled do principů mezinárodního obchodu. Stěžovatelčina argumentace, že nebyla schopna zajistit od indické společnosti

pokračování

Maxim Tubes a jiných indických orgánů potřebné dokumenty je zcela lichá. Stěžovatelka je odpovědná za komunikaci se svými obchodními partnery a dodavateli. Pokud pro ni bylo podstatné, v jakém celním režimu se bude pohybovat, bylo zcela na ní, aby si u svého indického dodavatele smluvně vymínila indický původ zboží a poskytnutí nezbytné součinnosti k jeho prokázání v případě vzniku pochybností. Ostatně by v zásadě stačilo, aby si výslovně vymínila indický původ zboží a případné dodání zboží jiného původu by bylo porušením smluvních povinností se vznikem odpovědnostního vztahu prodávajícího (viz čl. 45 Úmluvy OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží).

[53] Oprávněnost stanovení konkrétní sazby antidumpingového cla NSS již výše dostatečně rozvedl. NSS proto ve shodě s městským soudem a žalovaným shrnuje, že získání a předložení příslušných faktur, z nichž by byl zřejmý konkrétní čínský výrobce trubek, za účelem uplatnění individuální sazby antidumpingového cla, bylo na stěžovatelce. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nepředložila faktury obsahující požadované prohlášení, uplatnila se na ni zcela oprávněně sazba antidumpingového cla ve výši 71,9 %, a nikoliv individuální sazba uplatňovaná pouze na konkrétní vyjmenované čínské společnosti. Stěžovatelce se totiž nepodařilo prokázat, že šlo o výrobky od některé z těchto vyjmenovaných čínských společností.

[54] Stěžovatelka dále setrvale namítá, že se závěrečná zpráva OLAF vztahovala k celé EU, a nikoliv pouze na stěžovatelčiny dodávky zboží. Vyčítá žalovanému, že dostatečně nezjistil skutkový stav rozhodný pro správné stanovení cla. Vycházel totiž pouze z obecných zjištění uvedených v závěrečné zprávě OLAF, což je v rozporu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. NSS k těmto otázkám v obecné rovině připomíná, že využití závěrečné zprávy OLAF jako přímý důkaz v celním řízení umožňuje čl. 11 odst. 2 nařízení 883/2013. Dle něj *vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou důkazní hodnotu jako tyto zprávy.* Judikatura NSS rovněž připouští zprávy OLAF jako dostatečné důkazy pro doměření antidumpingového cla, obsahují-li jasné, určité a konkrétní informace popírající deklarovaný původ zboží (rozsudky NSS č. j. 1 Afs 44/2011-85 a ze dne 17. 7. 2023, č. j. 10 Afs 369/2021-48, bod 16 a násl.). Současně je třeba zdůraznit, že zpráva OLAF není žádnou „korunou důkazů“, nelze ji považovat za dogma. Za jediný možný přípustný důkaz je možné ji považovat pouze tehdy, nenabídla-li vyšetřovaná osoba vlastní konkurující důkazy (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2024, č. j. 10 Afs 136/2022-93, bod 24). Stěžovatelka v nynějším případě navrhla jako důkazní prostředek mimo jiné provedení mezinárodního dožádání u Maxim Tubes. V tomto případě ale nebylo namístě přenášet důkazní aktivitu na celní orgány, které měly dle stěžovatelky provést ono mezinárodní dožádání. Byla to právě stěžovatelka, která měla unést své důkazní břemeno a předložit konkrétní důkazy, které by vyvracely skutečnosti, k nimž dospěla závěrečná zpráva OLAF a v návaznosti na ni žalovaný v napadeném rozhodnutí.

[55] Závěrečná zpráva OLAF byla pro aplikaci na nynější věc jasná a konkrétní. Dospěla k přesvědčivým závěrům ohledně čínského původu dováženého zboží. Žalovaný stěžovatelku dostatečně poučil o povinnosti prokázat naopak jí tvrzený indický původ zboží. Bylo na stěžovatelce, aby v celním řízení tyto skutečnosti sama prokázala. Nelze proto přisvědčit stěžovatelce, vyčítá-li žalovanému, že nepředložil konkrétní důkaz

prokazující, že stěžovatelčiny zásilky pocházely z čínských polotovarů položky 7304 11 HS. Stěžovatelka se mylí, tvrdí-li, že žalovaný neidentifikoval její konkrétní zásilky, na které by se mohla aplikovat závěrečná zpráva OLAF. Žalovaný v prvním odstavci na straně 14 napadeného rozhodnutí konkrétně uvedl: „*Odvolací orgán pouze pro úplnost porovnal obsah příloh závěrečné zprávy s údaji uvedenými v celních prohlášeních a zjistil, že lze ztotožnit údaje v přílohách závěrečné zprávy s údaji o dovozu daného zboží do ČR (viz řádky 10161 až 10169 a 13231 přílohy č. 5 závěrečné zprávy, záložka Export Details, které lze ztotožnit s obsahem dovozních faktur předložených odvolatelem). V daném případě není problematické doložení stavu věci, o tom již nemohou být žádné pochybnosti (přestože odvolatel rezignoval na dokazování listinami o výrobě v Maxim Tubes), (...)*“.

[56] Taktéž v příloze 18.4 nazvané *Calculations Czech Republic* jsou na stranách 13 a 14 uvedeny stěžovatelčiny zásilky, resp. jednotlivá rozhodnutí o propuštění zboží. Zde obsažené údaje se shodují s údaji v rozhodnutí žalovaného. NSS proto uzavírá, že závěrečnou zprávu OLAF a její přílohy nelze hodnotit jako obecné, nýbrž jako vztahující se rovněž ke konkrétním stěžovatelčiným obchodním transakcím se společností Maxim Tubes. Závěrečná zpráva OLAF spolu s jejími přílohami obsahuje informace umožňující identifikaci jednotlivých dodávek zboží s čínským původem s dodávkami dodanými stěžovatelce. Městský soud, resp. žalovaný, tuto otázku posoudil zcela správně. NSS neshledal jakékoliv pochybení.

[57] Stručně NSS vypořádá námitku nedůvodného přenášení důkazního břemene na stěžovatelku ze strany žalovaného. NSS přisvědčuje závěru městského soudu, resp. žalovaného (zejména na straně 42 a 43 napadeného rozhodnutí), že důkazní břemeno leželo na stěžovatelce. Stěžovatelka ostatně ani nijak nezpochybňuje, že odpovědnost za prokázání původu zboží tížila ji, jako deklaranta zboží. Žalovanému však vyčítá, že neprokázal pochybnost ve vztahu ke konkrétní stěžovatelčině zásilce a pouze přejal obecné závěry ze závěrečné zprávy OLAF. Z ustálené judikatury plyne, že pokud celní orgány prokážou existenci důvodných pochybností o správnosti údajů v celním prohlášení ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, tíží důkazní břemeno deklaranta, v nynějším případě stěžovatelku (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Afs 129/2018-29, bod 40, nebo rozsudek ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Afs 51/2018-31, bod 26). Žalovaný dle NSS řádně prokázal pochybnosti o původu konkrétních zásilek dováženého zboží. Stěžovatelka poté měla prokázat správnost jí tvrzených skutečností (o tom, že dovezené bezešvé trubky pocházejí z Indie), resp. vyvrátit pochybnosti o původu zboží založené skutečnostmi plynoucími ze závěrečné zprávy OLAF. Stěžovatelka tak nicméně neučinila. Nelze jí proto přisvědčit v tom, že by městský soud nedůvodně extenzivně rozšiřoval důkazní břemeno mimo jiné ve vztahu k doložení obchodních faktur, či po stěžovatelce požadoval nerealizovatelné úkony.

[58] NSS závěrem považuje za nedůvodnou také stěžovatelčinu námitku ohledně porušení konkurenčních podmínek na trhu EU, jelikož podle ní například italské a německé soudy podobná správní rozhodnutí rušily pro porušení zásady bezprostřednosti. NSS uvádí, že žalovaný nebyl při rozhodování vázán rozhodnutími zahraničních soudních či celních orgánů. Nebyl povinen stěžovatelkou předkládaná rozhodnutí respektovat. Dle judikatury NSS mohou rozhodnutí zahraničních soudů sloužit jako pouhá inspirace při rozhodování, nikoliv jako závazný podklad pro rozhodování správních orgánů nebo soudů (k tomu přiměřeně např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 Azs 107/2014-43, bod 27).

pokračování

[59] NSS závěrem shrnuje, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno ohledně prokázání indického původu zboží. Navíc jej nedůvodně přenášela na celní orgány, což je v rozporu s ustálenou judikaturou. Jakožto deklarant měla v nynějším případě aktivně navrhnout důkazy, měla-li za to, že závěrečná zpráva OLAF neposkytuje dostatečné a správné údaje o původu stěžovatelčiných konkrétních zásilek. Celní orgány nebyly povinné vyhovět stěžovatelčiným důkazním návrhům (zejména návrhu na provedení mezinárodního dožádání), jelikož všechny podklady a relevantní dokumenty (včetně závěrečné zprávy OLAF) vedly k přesvědčivému závěru o čínském původu dovezeného zboží. Bylo by absurdní dovozovat, že celní orgány musejí provádět náročné formy dokazování i tehdy, kdy všechny dosud shromážděné důkazy svědčí jiné verzi a celní deklarant nepředloží relevantní důkazy, které by dosavadní závěry alespoň významně zpochybňovaly, a jimiž navíc nedisponuje primárně v důsledku podcenění soukromoprávního zajištění původu zboží (viz bod [52]). Stěžovatelčina kasační argumentace před NSS neobstála.

VI. Závěr a náklady řízení

[60] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[61] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. června 2026

Pavel Molek
předseda senátu